

Moje wspomnienia z przeżytej Rosji Karkuty powie
10449

Karkuty powie

10449

Rok 1940 10 lutego był to dzień dla nas smutny i bolesny.

O piątej godzinie rano do mieszkania wpadły Purkie enkawodriści
agencowali tatusia i posadzili niemiechomo. Zaczęli szukać
broni a mamusi i dzieciom karali się zbierać. Była to dla
nas niespodziewana chwila. Z ~~stacjom~~ zbieraliśmy rzeczy.
Enkawodriści posadzili nas na sanie i zawieziono do komitetu.
W komitecie byliśmy do wieczora. Wieczorem powieźli nas na
stację. Na stacji posadzono nas do towarowych wagonów. W
wagonie zabito nam drzwi i okna nie da li nam wody.
Staliśmy na stacji dwa dni. Dnia 13^{tego} wynieśli w podłoz. Z
taczem zagnaliśmy nas na rodzinne strony. W wagonach było
ciemno, duszno, brak było powietrza, ludzie młeki. W takich
warunkach zawieźli nas do Rosji północnej na Tybis w archangielski
okręg województwa. Tam my się wylizli z wagonów za rozporządzeniem
władz. Na nas już czekały sanie z koniami. Posadzili nas na
sanie i powieźli w ciemny śnieżny las. Za dwadzieścia kilometrów

-2-

row od stacji w lesie zabrałyśmy matę chaty do których
nas wprowadzili. Mieszkania były bardzo malutkie, zimne.
10449
Gdy wróciłyśmy do mieszkania zaraz wśród komendant i enkaw-
drzei spisali nas dokładnie i nie pozwolono nikomu chodzić. Na
długi dzień wszystkich od 14 lat wygnali na roboty do lasu.
Dali siekierę i pily. W lesie było bardzo dużo iniegu. Nasi ludzie
nie przyzwyczajeni do takiej ciężkiej pracy. Rusini strasznie się
smęcali nad Polakami gnali do roboty nie dawali się rozgrzać
przy ogniu. Każdy dzień komendant przechodził i sprawdzał
czy kto nie uciekł i zabraniał się modlić. Nie dawali żeby
obracać na sianach nie wisiały. Na dzień dawali kilo chleba a
po ratem więcej nie. Biedni Polacy nie mieli nawet czasu kupić
chleba. Bo pracowali ciężko, głodni i chłodni nie płacono im za
pracę. Dzieci matę zmuszano do szkoły. W szkole uciono ich niedowia-
rstwa, nie wolno im było modlić się po Polsku polsku. Kolejmo-
wano dzieciom rozdali. Dzieci z ptaszem i sprzymuszaniem
musiały chodzić. Starszych Polaków wyganiano na kwartaty
do roboty za 50 km. i nie puszczało po dwa miesiące do

-3-

rodziny. Tam oni musieli głodni pracować. Ruskie dzieci, polskie
popychali, wyśmiewali się z ich biedy. Polacy nie przestawali i łepić
za Ojczyznę. W roku 1944, 2 września komendant zwołał wszyst-
kich Polaków i objasnił nam że my będziemy wolni i wydał
nam udzielenie i objasnił doład możemy jechać. Dali nam
podwozy i zawieźli na stację. Na stacji wsiadłyśmy do wagonów
i pojechali na południe do Uzbekistanu. Tam nas rozstali
po kolchozach. W kolchozie był straszny głód. Niedawali nam
chleba. Musiałimy ciężko pracować żeby zarobić trochę
to nam dali 300 ta gram piericy. Z głodu umiera się zaraziła
choroba tyfus i dysenteria. Tak spędziłam życie w Rosji.

10449
Kantypowierowna Elbieta
kl. VI. B. szkoła №1